

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

Päästja viiking

Meriel Fuller

Originaali tiitel:
Meriel Fuller
Rescued by the Viking
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Meriel Fuller
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10369119
ISBN 978-9949-82-493-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Minu lugu Ragnarist ja Giselaist leiab aset Inglismaa ajaloo ühel süngeimal perioodil – Normandia hertsog William Vallutaja on otsustanud liikuda Inglismaa põhjarannikul asuva Yorki poole, alutamaks kohalikke anglosaksi aadlikke oma võimule. Anglosaksi aadlikud on otsustanud mitte alla anda ja paluvad sissetungijatega võitlemiseks abi oma parimatelt liitlastelt viikingitelt.

Mõtlesin sellele, mis juhtunuks, kui mõni normanni perekond oleks olnud sunnitud reisima läbi vaenulike anglosaksi alade ja see andis minu loole alguspunkti. Minu vapper ja südikas kangelanna Gisela on otsustanud oma perekonna päästa, viies nad põhja poole. Pärast õnnetust, mis tema kehale armi jättis, usub ta tõepoolest, et on võitmatu ja vastassugupoole jaoks nähtamatu. Ometi märkab minu heledapäine kangelane Ragnar naist hädaohust päästes kohe tema haruldast ilu. Öelnud otse, et naine tegutseb hoolimatult, teeb Ragnar ettepaneku, millest Gisela ei saa keelduda.

Esimene peatükk

September, 1069 – Lincolnshire'i kirdeosa

Päikesekiired sätendasid veepinnal. Kirgas valgus kattis sügavat sinakasrohelist vett ja selle ere sära sundis Giselat töös pausi tehes silmi kissitama. Ta puudutas kaela juures olevat prossi veendumaks, et pikk nõel hoiaks kinni pea ja kaela ümber mässitud linast rätikut ning vaatas troostitult üle vee, nähes pikklaevu jõesuudmesse ilmumas. Sisemus tõmbus õõnsaks. Oo ei, mitte nemad. Mitte daanid.

Gisela lasi ämbri käepidemetest lahti ja ajas end sirgu, masseerides ärahõõrutud käsi, mis olid köie hoidmisest valusad. Sõrmedele olid tekkinud villid – valged vedelikuga täidetud muhukesed, mis varsti valu tegema hakkavad. Laevad tulid lähemale, nende ümarad punased kilbid ja kuldsed ilustused läikisid aluste külgedele kinnitatuna. Purjed olid alla lastud, keritud kokku suureks kanga- ja köiepuntraks ning mehed istusid aerude taga, juhtimaks kitsaid kergeid

laevu mööda jõge ülesvoolu. Hämaruses olid näha sädelevad veekardinad, mis tekkisid aerude kerkimisel. Üle vee kandus vaikne rütmiline leelotamine. Teravad helid haakusid kummaliselt lindude õrna siristamisega, nemad toime-tasid soolarabades, mis ulatusid võimsa pruuni ja mäsleva jõeni. Giselat tabas paanika, salvav nagu põletushaav, ning ta hammustas mornilt alahuulde, sundides end hingamist rahustama. Nendega ei juhtu midagi, mitte kellegagi neist kolmest. Ta hoolitseb selle eest.

Ta kuulis hõiskamist. Ja veel. Tema kõrval töötavad mehed ja naised märkasid järjest laevu ning panid ämbrid käest, nii et paks soolane vesi üle ärte loksus. Nad vehkisid juubeldades rusikatega, pöördusid üksteise poole, naeratasid, haarates üksteisel kätest ja õlgadest. Keegi sikutas Giselat varrukast. „Oleme päästetud!“ hüüdis naine ja surus kondised sõrmed Gisela käsivarde. „Daanid aitavad meid! Daanid läkitavad normannid koju, saba jalge vahel!“

Gisela sundis end naeratama, lootes, et jätab sama innuka mulje. Need inimesed ei tohi teada saada, kes ta tegelikult on! Ta pidi olema väga ettevaatlik. Kuidas nad daanide saabumise üle rõõmustasid! Nad kibelesid normannidest lahti saama. Mida nad teeksid, kui teaksid, et üks neist viibib nende keskel ja tassib koos nendega soolaämbreid? Nad tapaksid ta! Pea hakkas järsku ringi käima ja Gisela liigutas varbaid koredates nahksaabastes, püüdes meelerahu säilitada.

Naine ütles veel midagi, nügides teda vandeseltslaslikult. Gisela ei saanud kiirest jutust aru ja pea oli järsku tühi. Ehkki ta oli elanud Inglismaal kaua, oli tal vahel raskusi võõrapäraste vanainglise keele häälikute mõistmisega. Ta

rääkis vähe, lühidalt ja vaikselt, lootes, et aktsent ega miski muu tema tegelikku isikut ei reeda. Tema õde Marie oli samasugune, saades jutust üsna vähe aru, ent nende isa oli lapsena seda barbarite keelt õppinud ja oskas seda paremini.

„Eh?“ kõkutas naine, tõukas Giselat ja viimane nõksatas küljele. Naise kortsulisel laubal olid kuivanud soolaviirud. „Oled nõus, kulla tüdruk? Täna õhtul saab linade vahel lõbutseda, pane mu sõnu tähele!“

Naine pidas mõistagi silmas daane. Nende maine naisteküttidena oli kurikuulus, ent mitte alati ei toimunud kõik vabatahtlikult. Gisela oli kuulnud lugusid, kui anglosaksi naised tiriti patsepidi pikklaevadele või heideti üle karusnahaga kaetud õlgade kisendavate ja käte-jalgadega taguvatena ning viidi Põhjalasse viikingitele naisteks. Ta vabises. Inglismaa oli paganlik riik, aga koht, kust daanid tulid, oli palju hullem.

„Võtke ämbrid ja liikuge edasi!“ karjus vanem, halli korratu habemega mees tööliste. „Ja ärge arvake, et võite varem lõpetada! Me töötame, kuni päike on taevas!“ Tema pilk langes Giselale ja ta surus huuled pahaselt kokku. Gisela sai aru, et mehe arvates oli temas midagi imelikku. Ta oli sale noor naine ja oli paar päeva tagasi tööd otsinud. Gisela kõneles vaikselt, pea langetatud, ent iga kord, kui ta mehe poole vaatas, oli tema sinistes silmades väljakutsuv pilk. Ta teadis seda ja lootis, et mees ei hakka kahtlustama, et ta võib olla aadlik, kõrgemast klassist, mitte lihtsalt vaene talutüdruk, kes vajab raha. Ta teadis, et vastates mehele aeglaselt ja näppides pidevalt talismaniks olevat kaelarätkut, võib ta end reeta, aga ei saanud sinna midagi parata. Ta tegi siiski kõvasti tööd ja oli kindel, et mees teda minema

ei saada. „Kuule, sina!“ Mees vehkis rusikaga Gisela suunas. „Mine soolaväljadele ja aita lastel alumistest tiikidest soolavesi üles tuua! Need tuleb tühjaks teha enne tõusu.“

Pead pöörates vaatas Gisela tihkeid märgi mudavälju, mis laskusid laugelt kitsa kiire kanali suunas keset jõge. Kõhus keeras. Mõõna tõttu liikus vesi aeglaselt, olles jõesuudmest avarasse Põhjamerre voolanud, nii et libedad mudaväljad olid nähtavad. Siin-seal oli näha tarnatutte ja märg sinakaspruun pind läikis õhtuvalguses. Ta nägi lapsi suundumas veepiirile, riskülikukujuliste tiikide poole, kuhu oli kogunenud hinnaline soolavesi. Miks mees ta sinna saadab? Lapsed kaalusid temast poole vähem ja võisid kõndida puidust plankudel, mis olid muda peale sätitud, ilma et vajuksid reetlikusse haisvasse lõgasse.

„Aga... ma vajun ju sisse...?“ Gisela hää l katkes. Pea-rätiku alt oli valla pääsenud pikk pruun juuksesalk, mis hõljus tuule käes. Ta toppis selle ärritunult rätiku alla tagasi.

Habetunud anglosaks kissitas silmi. Ta oli suur ja turske, ilmselgelt harjunud sellega, et tema käske täidetakse. „Kas sa keeldud sinna minemast, tüdruk?“ Mees pani käed rinna-le risti ja tema vesti pehme nahk tõmbus kortsu. „Kui sa ei lähe, ei saa sa minu käest ühtki münti!“

Osa töölisi aeglustas töötempot ja vaatasid Gisela poole. Ta punastas. Ta ei tahtnud mingil juhul endale tähelepanu tõmmata. „Ei, ei, ma lähen!“ vastas ta ja haaras ämbrite köied pihku. Seni oli töö olnud füüsiliselt raske, kuna ta pidi tassima soolaveeämbriid varjualustesse, kus seda keedeti, et saada hinnalist soola. Töö oli raske ja tüütu, aga mitte ohtlik. Aga nüüd? Nüüd pidi Gisela mudaväljadele minemise hirmu summutamiseks meenutama, miks ta tegelikult seda

tööd teeb. Teenimaks piisavalt raha, et maksta praamisõidu eest põhja ja otsida üles Richard.

Ragnar Svendson libistas kogenud pilgu üle lainja kalda, otsides turvalist kohta, kus laevad saaksid randuda. Ta hüppas võõrist maha, sättis pikkade jalgade sammu laeva kerge kõikumise järgi ja läks mööda laeva keskosa, sõudvate meeste vahelt pardapuu vastu nõjatava sõbra juurde.

„Mis sa arvad?“ küsis Eirik, vaadates Ragnari poole.

Ragnar pööras kõhna päevitunud näo Bertune'i katusteregastiku poole. „Arvan, et tänaseks ööks sellest piisab,“ vastas ta. „Mehed on väsinud, nad peavad puhkama.“ Ta pigistas pardapuu siledat puitu ja ringitas õlgu. Teekond Ribest oli olnud kiire ja kerge, Põhjameri kordki armulikult sile ning kerge tuul kandis nad kiiresti Inglismaa kirderannikule.

„Kahju, et me ei saa põhjakaldal maabuda, aga vesi on liiga madal,“ naeratas Eirik. „Ei tea, kas see väike linn on meie saabumiseks valmis?“

Ragnar tõmbas käega läbi juuste. Tihe pahmakas sätendas loojuva päikese käes valkjaskuldselt. Ta naeris. „Kes teab? Me tulime ju neile appi. Nad peaksid meid avasüli vastu võtma.“ Ta vaatas pikklaeva keskosa poole, kus paadivannem tagus väikesel trummil neljakümnele sõudvale mehele rütmi. Mehed istusid kirstude peal – selleks oli väike puidust kast –, milles olid nende reisiks vajalikud vähesed asjad. Selle laeva taga oli kitsas kanalis veel kolm samasugust laeva.

„Võime homme üle minna.“ Eirik silitas siledat pardapuud. Kaarduv puit kerkis käilakujuks – punnis silmadega

lohepea, keel suust väljas. „Mu vennal läheb oma laevastikuga kohalejõudmiseks veel paar päeva.“

„Siis saate marssida Yorki Edgar Aethlingiga kokku saama. See linn asub siit otse põhja pool üle vee.“ Ragnar vaatas laia sügava jõe vastaskaldale, kus jäik tuhmkollane pilliroog läbistas lõgaseid kriuksuvaid mudakupleid. Kajakad hõljusid selges taevas, krääksudes ja kisades – üksildane kaeblik heli, mis lõhestas õhku.

Eirik noogutas. Daanide kuninga Sweyni vanima pojana oli ta saadetud appi anglosakside võimult tõrjutud kuningale võitluses normannide sissetungiga. „Sel juhul on see koht täiuslik,“ sõnas ta ja lõi suure käe Ragnari õlale. „Sina, mina ja mehed saame lõbutseada. Kuuldavasti olevat anglosaksi neiud väga kenad!“

Ragnar raputas kiiresti ja järsult pead. „Ei, Eirik, ma ei tulnud selleks siia.“ Tema rohelised silmad tõmbusid pilukile, lõualihhas tõmbles.

„Ma pole unustanud.“ Eiriku nägu tõsines. „Aga sa oled ju homseni meiega, eks? Peagi on liiga pime, et reisida. Miks mitte täna õhtul lõbutseada, kui selleks võimalus on, eks?“ Ta müksas kergelt rusikaga Ragnari lõuga. „Pealegi, milline kena neid suudaks vastu panna puhtaks aetud näole?“

„Ilm on habeme kandmiseks liiga palav,“ lausus Ragnar. „Nii on palju parem.“

„Nagu ütled,“ vastas Eirik, „aga ma olen kindel, et su ema on sellega seotud. Kas ta püüab sinust normanni teha?“

Ragnar naeratas, ühtlane hammasterivi päevitunud näos valgelt säramas. „Thori haamri nimel, Eirik, kelleks sa mind pead? Muidugi mitte!“